

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **S. G.**, zast. JUDr. Petrem Pisarovičem, advokátem se sídlem ul. 17. listopadu 9, Břeclav, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 8. 2005, č. j. 61 Az 181/2004 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 27. 9. 2004, č. j. OAM-2780/VL-20-11-2004 byla jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, která byla výše označeným rozsudkem krajského soudu zamítnuta. Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně - nyní stěžovatelka (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) v zákonné lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dle jejího názoru Ministerstvo vnitra i Krajský soud v Ostravě nesprávně věc posoudily, když neaplikovaly ust. § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka je ve své vlasti ohrožena na životě, je jí vyhrožováno stoupenci sekty, do které se zapletla.

Z návratu do vlasti má panický strach, je rozhodnuta se usadit v České republice a založit zde rodinu. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, navrhuje, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil v první řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dle ustanovení § 109 s. ř. s. byl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Ke skutečnostem, uplatněným poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se v případě stěžovatelky ztotožňuje s hodnocením a závěry Krajského soudu v Ostravě, který byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. rozsahem a důvody podané žaloby a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 azylového zákona, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.

Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 tohoto zákona.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 10. 9. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedla, že důvodem odchodu z vlasti byly obavy z výhrůžek a vydírání členů sekty Č. 1.; představený společenství ji nutil k přestoupení na jejich víru, požadoval, aby jim dávala plat nebo přenechala byt, což odmítla. Vydírali ji, policii o pomoc žádat nemohla, protože jí bylo vyhrožováno. Do České republiky přicestovala, aby zde mohla legálně pobývat. Nebyla členem žádné politické strany ani hnutí, politicky se neangažovala. Pohovor ze dne 18. 9. 2004 a doplňkový pohovor ze dne 23. 9. 2004 byl veden na žádost stěžovatelky v ruském jazyce, v něm opětovně uvedla důvody odchodu z vlasti a snahu o legalizaci pobytu

Naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Pokud v řízení vyplynula nepochybná skutečnost, taxativně uvedená v § 16 odst. 1 písm. g) zákona, totiž, že stěžovatelka neuvádí žádné skutečnosti svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování podle § 12 zákona o azylu, ale pouze důvody jiné, nepochybil správní orgán, zamítl-li žádost jako zjevně nedůvodnou, aniž by zkoumal další důvody pro udělení azylu. V daném případě správní orgán rozhodne konečným způsobem ve věci, bez toho, aby zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona. Protože pro rozhodování o udělení azylu podle § 13, resp. 14 zákona je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a tento důvod při postupu dle § 16 není zjišťován, nemůže správní orgán posuzovat ani naplnění důvodů pro udělení azylu dle § 14. Nepříslušelo-li o relevantních důvodech pro udělení azylu rozhodovat správnímu orgánu, nemohla být tato skutečnost přezkoumávána ani soudem.

Z textu kasační stížnosti nelze zjistit v čem žalovaný, resp. krajský soud při posouzení právní otázky pochybili. Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze uvádí, že žalovaný i Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudili právní otázku dle § 12 a § 16g zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto uplatněné námitky shledal zcela nedůvodnými. Ze spisu je zřejmé, že stěžovatelka byla seznámena s obsahem protokolu, souhlasila s ním a nežádala jeho doplnění ani změny. Ve výpovědích stran důvodů, pro které stěžovatelka o azyl žádá nebyla správním orgánem nikterak omezována, neuvedla však ničeho, z čehož by bylo možno dovodit naplnění důvodu pro udělení azylu. Nutno podotknout, že za situace, kdy stěžovatelka sama žádné relevantní důvody pro udělení azylu netvrdí, nevzniká povinnost správnímu orgánu tyto důvody za ni vyhledávat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. srpna 2006

č. j. 5 Azs 57/2006 - 44

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu